

הילולא דרביז"ל ב' דחול המועד סוכות ה'תשס"ט

בסעודה הילולא דרביז"ל, ב' דחול המועד סוכות, אושפיזא דמשה רבינו, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי הפסוק, וזאת הברכה אשר בירך משה וגו', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, כתיב (דברים ל"ג), וזאת הברכה אשר בירך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו, ויש לומר שבפסוק זאת מרומז ברכתן של כל הצדיקים לנשמות ישראל לפני הסתלקותן, שהוא ברכת האמונה, שמברכין אותן שיזכו לאמונה ברורה ומזוככת בהשם יתברך, שבזה כלולה כל הברכות, וכמו שכתוב (משלי כ"ח) איש אמונות רב ברכות, כי כשיש לאדם אמונה, יש לו הכל, והעיקר היא אמונה, ובה תלוי כל הרפואות (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ה'), וכשיש לאדם אמונה יש לו כח הגודל וכח הצומח, כי יש לו סבלנות לסבול את הכל, ויודע שיד ה' גנוזה בכל מה שעובר עליו, ולכן כל הברכות תלויין באמונה, ומי שיש לו אמונה חייו חיים, וזהו ו"זאת" הברכה אשר בירך משה, "זאת" היא האמונה, כמוכא בתיקונים (תיקון כ"א), על הפסוק (ויקרא ט"ז) ב"זאת" יבא אהרן אל הקודש, כי על ידי אמונה נכנסין אל תוך כל הקדושות, וכן כתיב (תהלים כ"ז) אם תחנה עלי מחנה ב"זאת" אני בוטח, כי על ידי אמונה מנצחין כל המלחמות, ולכן ו"זאת" היא הברכה אשר בירך משה, לנשמות ישראל, שיזכו לאמונה ברורה בהקדוש ברוך הוא, וב"זאת" תלויין שאר כל הברכות.

והנה תיבת "הברכה" כתיב עם שני ההי"ן, ה' בתחילה וה' בסוף, והם מרמזים על שני ההי"ן של שם הוי"ה ברוך הוא, המכוונים נגד ספירות הבינה המלכות, כי עיקר הברכה תלוי בייחוד שני ספירות אלו, כי ה"א אחרונה מרמזת לספירת המלכות, שהיא הדיבור, כי עיקר קבלת עול מלכות שמים הוא על ידי הדיבור, שירגיל עצמו לדבר אל השם יתברך דיבורי תפילה והתבודדות, וכל מה שאדם מרבה לדבר אל השם יתברך כן נכנס בו אמונה, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ז) האמנתי כי אדבר, וכן כתיב (שם פ"ט) אודיע אמונתך בפי, וכמו כן כשמרגיל לדבר דיבורי אמונה עם כל מכיריו ומיודעיו, נכנס בו אמונה, ולכן עיקר האמונה תלוי בה"א האחרונה, שהיא ספירת המלכות המכוונת נגד הדיבור, וכשאדם חזק בקדושת הדיבור, מזה עולה ומגיע אל ה"א ראשונה המכוונת נגד ספירת הבינה שהיא המוחין, וכמו שכתוב (שיר השירים ג') מי זאת עולה, היינו "מי" עם "זאת" עולה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' מ"ט), מ"י היא הבינה, כי מ"י בגימטריא נ', היינו נ' שערי בינה, ו"זאת" היא המלכות, ודייקא על ידי המלכות עולין ובאין אל הבינה והמוחין, וזוכין להבנה יתירה בהשגת אלקותו יתברך, שהם

השגות התורה, ולכן "וזאת הברכה" עולה בגימטריא "זו היא התורה" (כמובא בבבלי המורים), כי הברכה של אמונה, משלים דעתו של אדם, ומביא אותו אל השגת התורה, והרמז הוא בפרשת "וזאת הברכה" שהיא פרשה אחרונה שבתורה, לעורר אדם על לימוד שנים מקרא ואחד תרגום, שישלים פרשיותיו עם הצבור, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות ה.) לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הציבור, שכל המשלים פרשיותיו עם הצבור, משלימין לו ימי ושנותיו, ובימים אלו של סוכות צריכין להזדרז לעשות סיום על פרשת "וזאת הברכה", ולעשות התחלה על "פרשת בראשית", כי על פי רוב אין שבוע שלימה ללמוד כל פרשת בראשית לפני "שבת בראשית" ואם לא מקדימין בחג הסוכות, אזי יש חשש שיפסיד מצות "שנים מקרא ואחד תרגום" על פרשת בראשית חס ושלום, ולכן החכם הרואה את הנולד יזדרז לעשות סיום התורה והתחלתה בימים אלו, וימשיך על עצמו "וזאת הברכה" ש"זו היא התורה", והבן.

וממשיך הפסוק, אשר בירך משה "איש האלקים", ואמרו חכמינו הקדושים (דברים רבה פרשה י"א סי' ד') מחציו ולמטה איש, ומחציו ולמעלה אלקים, כי זהו עיקר שלימות הצדיק שהוא למעלה ולמטה בבת אחת (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ח), שיכול להיות דבוק בהשגות עליונות, ובאותו עת יכול להוריד עצמו אל כל האנשים פשוטים ולהעלות אותם, וכמו שכתוב אצל משה רבינו (שמות י"ט) מן ההר אל העם, ועיקר חכמתו לעשות זאת הוא על ידי שמקשר רוחניות וגשמיות ביחד, ומראה לכל נשמות ישראל, שבגשמיות יש רוחניות, וברוחניות יש גשמיות, כי יכולים למצוא בכל עבודות גשמיות, רוחניות אלקותו יתברך, ולעבוד את השם יתברך עם אכילה שתיה ושינה, ולקשר הכל אל התורה, שזהו כלליות מצות סוכה, שאנחנו מכניסים כל עבודתנו הגשמיים בתוך הסוכה, ומקיימים בזה מצות עשה מן התורה, ולכן דייקא זאת הוא שלימות הצדיק שהוא "איש אלקים", שמקשר גשמיות ורוחניות ביחד, ומראה שאין שום סתירה ביניהם כלל.

ומבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ס"ח), שהצדיק שאוחז בזה, שמקשר עולם העליון בעולם התחתון, נחשב כאילו הוא חי תמיד, כי גם בשעה שהוא חי בעולם הגשמי הזה, הוא דבוק בעולם העליון, ומוריד משם השגות אלקות לכל נשמות ישראל על ידי לימודיו הנפלאים, ולכן אפילו לאחר הסתלקותו לעולם הבא, גם משם הוא ממשיך להוריד להם השגות אלקות, על ידי התורות והתלמידים שמשאיר כאן בעולם הזה, ולכן נחשב תמיד כאילו הוא חי, ועדיין עומד "לפני" מותו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ברכות י"ח:) צדיקים במיתתן נקראים חיים, שזהו סיום הפסוק "את בני ישראל לפני מותו" שההתקשרות של נשמות ישראל אל משה רבינו עליו

השלום הוא תמיד "לפני מותו", כי הוא חי עמהם תמיד לאחר הסתלקותו כמו בחיים חיותו, וכמובא בתיקוני זוהר (תיקון ס"ט) איתפשמותא דמשה בכל דרא ודרא, וכשלוּמדים תורת משה, נחשב כאילו לומדים מפיו ממש.

וזה עוצם הירושה שהוריש לנו רביז"ל, שהם התורות והלימודים הנפלאים הנמצאים בכל ספריו הקדושים, שעל ידם נחשב כאילו רביז"ל חי וקיים עמנו ממש, וכמו שרואים בחוש שהמתקרבים אל רביז"ל מתרבים מדי שנה בשנה, והקיבוץ בראש השנה באומין התרבה לשלושים וחמש אלף איש בלי עין הרע, ובאים אל ציון רביז"ל מכל קצוי תבל, לזכות לברכת האמונה ולתיקון המוחין, וזהו עדות חי שרביז"ל חי עמנו ממש, והלימודים שלו מתפשטים בכל העולם כולו, והשם יתברך יזכינו להכניס לימודי רביז"ל בקרבינו היטיב, ונזכה לאמונה ברורה ולדעת שלימה, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

